

„Osud míchá karty, my hrajeme.“

Arthur Schopenhauer

JE TO TVŮJ OSUD

Když zazvonil budík, měla jsem pocit, že jsem sotva zavřela oči. Během té chvílky, kdy se mi jako zázrakem podařilo usnout, se mi zdály vážně divné sny. Byla jsem vděčná, že jsem si je později nedokázala vybavit. Bála jsem se, že bych další příval informací už neunesla. Můj zdravý rozum visel na vlásku. Pohybovala jsem se na hraně propasti zvané bláznovství, nebezpečně blízko tomu, abych se do ní zřítily.

Hlavou se mi honily události posledních dní jako němý film stále dokola, aniž by to můj rozum chtěl pochopit. Připadalo mi to všechno jako zlý sen. Doufala jsem, že se z něj co nevidět probudím, ale znamení na mých zádech mi to nedovolilo. Nabíralo až příliš rychle na konkrétních obrysech.

Tmavlo snad každou hodinou a zcela zřetelně jsem rozpoznávala obrysy nějaké květiny, vypadala jako růže, nebo alespoň jsem ji tak identifikovala podle trnitých stonků. Paráda! Nestačí, že jsem podivný lovec démonů, ještě musím nosit na zádech něco, co nápadně připomíná tetování neuznaného rockera. Vážně nepřišli na nic originálnějšího? Mnohem víc by mi vyhovovalo, kdyby znamení byla neobyčejná výška, nekonečně dlouhé nohy, krásné oči nebo třeba dredy na vlasech. Ne, beru zpět, dredy na vlasech jsou snad ještě větší zlo než tetování

z dob, kdy frčeli hippies a všichni vyznávali volnou lásku. Bože, jsem vážně zralá na psychiatra! Opravdu jsem se právě teď zabírala tím, jaké znamení by mi slušelo víc?!

Se zakvílením jsem padla zpátky do polštářů. Možná že když nevystrčím nos z pokoje, uniknu svému osudu a budu moct žít zase normálně. Třeba to znamení zase zmizí. Neříkal stařík snad něco o tom, že nikdy není jisté, jestli se znamení ukáže, ani to, jestli skutečně dotyčný bude zaklínač? Překvapeně jsem se posadila. To je ono! Třeba je způsob, jak se toho vzdát.

Myšlenka na to, že bych zase mohla být normální a žít nudný studentský život, mi vlila do žil novou energii. Jestli existuje způsob jak to zastavit, tak to udělám. A stařík mi to řekne, i kdybych ho měla přimáčkout ke zdi a donutit ho k tomu násilím.

Své ranní rituály v podobě sprchy, líčení a oblékání jsem zkrátila na minimum a myslím, že jsem v tom právě vytvořila nový světový rekord. Seběhla jsem schody a přitom volala staříka a Monu.

„Hráblo ti?“ zajímalo Kiru, kterou jsem svým křikem zřejmě právě vytáhla z postele. Stála na chodbě ve dveřích svého pokoje v pruhovaném pyžamu minimálně o tři čísla větším, mohutně zívala a mnula si rozespale oči.

Nestála mi za odpověď. Proletěla jsem kolem ní bez pozdravu a schody jsem seběhla po dvou. Jenže staříkova pracovna zela prázdnotou, stejně jako kuchyně. Obývací byl dokonale uklizený, neosobní, jako bych se tady zrovna včera nedozvěděla největší šílenost v mém životě. Prostě si netečně existoval, a kdybych byla blázen, řekla bych, že se mi snad i tiše vysmíval. Jenže já blázen nejsem! Nebo jsem se aspoň zoufale snažila jím nebýt. Takže jsem z něj zase vystřelila jako šipka. Proběhla jsem celý dům, ale po staříkovi a Moně jako by se slehla zem.